

פתיח

1. אופן בחירת היועץ המשפטי לממשלה, סמכויותיו ומעמדו כפי שהם קיימים בישראל, מהווים חריג לנהוג בעולם הדמוקרטי. באף אחת מהדמוקרטיות המערביות לא מתקיים הסדר דומה לזה הנהוג בישראל לפיו מצד אחד משרת היועץ המשפטי לממשלה אינה משרת אמון, אלא ירושה של ממשלה לממשלה, ומצד שני מוענקות ליועץ סמכויות ומעמד החורגים בהרבה מגדר ייעוץ, ואשר הפכו עם השנים את היועץ לבעל עוצמה והשפעה על עבודת הממשלה, באופן שאין לו אח ורע בעולם.¹

2. תפקידיו של היועץ המשפטי לממשלה כפי שנקבעו בוועדה הציבורית לבחינת דרכי המינוי של היועץ המשפטי לממשלה ונושאים הקשורים לכהונתו בראשותו של נשיא בית המשפט העליון לשעבר כב' השופט (בדימוס) מאיר שמגר (להלן: "ועדת שמגר") ואומצו בהנחיה מס' 1.0000 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה הינם:

- מתן ייעוץ משפטי לממשלה ולמשרדי הממשלה;
- ייצוג רשויות השלטון בערכאות המשפטיות;
- ראש התביעה הכללית מטעם המדינה (פרקליטות המדינה);
- ייצוג האינטרס הציבורי ושמירה על קיום החוק;

¹ סקירת משפט השוואתי בסוגיות תפקיד היועץ המשפטי לממשלה, אופן מינוי וסיום כהונתו, מצ"ב כנספח 2.

תמצית הדברים

3. היועצת המשפטית הנוכחית לממשלה עו"ד גלי בהרב-מיארה, יצרה בישראל "דמוקרטיית גיזלות". בעוד שרוממות ערכי הדמוקרטיה בגרונה, לאמיתו של דבר ריסקה עד עפר את אותם עקרונות בשמם התימרה לפעול. את השרץ שחפצה בִּקְרוֹ – טיהרה, ואת הַפֶּשֶׁר שלא לרוחה – טימאה. וכל זאת בכסות צינית ודוגמטית של "שלטון החוק", ממש ככנסייה בימי הביניים שפעלה כביכול "בשם האל".
4. תחת הנהגתה הפך מוסד היועץ המשפטי לממשלה (להלן: "היועצת") לרשות פוליטית עריצה, לפרקים אלימה ודורסנית ממש. היועצת פועלת כזרועם הארוכה של מתנגדי הממשלה, ולא בוחלת באמצעים כדי לסכל את רצון הבוחר. היא השתמשה בשסע הפוליטי בישראל כקרדום לחפור בו שתי מערכות דין – אחת לתומכי הממשלה והשנייה למתנגדיה. בתולדות מדינת ישראל, דבר לא תרם יותר לליבו מדנים בין המחנות מאשר מדיניות אפליה נלוזה זו, מטעם מי שאמורה לשמש מופת של צדק ושוויון.
5. כובע היועצת איננו כובע קסמים. מי אשר חובשתו, לא הופכת באחת לנטולת פניות וחסרת משוא פנים. דרוש בתפקיד זה יותר מאשר קורטוב של שאר רוח ויושרה אישית. על היועצת לנתק עצמה מעמדותיה האישיות, ולא להשתמש לרעה בסמכויותיה ככלי לקידום תפיסותיה הפוליטיות. כובע היועצת איננו כתר הממלכה.
6. הלורד אקטון אמר כי כוח נוטה להשחית, וכוח מוחלט משחית בצורה מוחלטת. היועצת ניכסה לעצמה כוח כמעט בלתי מוגבל, חסר רסן, ועשתה בו שימוש פוליטי גס ומכוער בתחפושת מיתממת של מקצועיות ואובייקטיביות. בכך השחיתה את מידותיו של מוסד היועצת לבלתי היכר, וכהונתה תיזכר ככתם בדברי הימים על מוסד זה. תהליך שיקומו ובנייתו מחדש לא יוכל להחל אלא לאחר סיום כהונתה של היועצת הנוכחית.
7. **לאור זאת, מוצע לממשלה להביע אי אמון ביועצת המשפטית לממשלה עו"ד גלי בהרב-מיארה, נוכח התנהלותה הבלתי הולמת, ונוכח קיומם של חילוקי דעות מהותיים וממושכים בין הממשלה לבין היועצת, היוצרים מצב המונע שיתוף פעולה יעיל.**
8. התשתית העובדתית בבסיס הצעת אי האמון תצוין להלן בקצירת האומר, והיא עוברת כחוט השני בארבעת רבדי תפקידה של היועצת:

א. זיהום הייעוץ משפטי בשיקולים פוליטיים:

הפסיקה בישראל קבעה כי הייעוץ המשפטי מבטא את עמדת הדין, וככזה מחייב הוא את רשויות השלטון, כל עוד לא נפסק אחרת. גישה זו מבטאת ימים כתיקונם של ייעוץ מקצועי ונטול פניות, ולא ייעוץ המהווה תיל ממעיד, העושה שימוש לרעה במעמדו לתכלית פוליטית כדי לשתק כליל את עבודת הממשלה.

1.א סיכול מדיניות ממשלתית

במקרים רבים מאוד קבעה היועצת "מניעה משפטית", שסיכלה את מדיניות הממשלה ויכולתה למשול, אף על פי שלא היה שום חוק שהופר או פסיקה שנסתרה. ה"מניעות המשפטיות" הוטלה בכל נושא, קטן כגדול – ביטול אזרחות ותושבות בשל מעשה עוין כנגד המדינה בשעת מלחמה, התמודדות עם קריאות לסנקציות נגד המדינה בשעת מלחמה, רפורמות בתחום החינוך, חוק השידורים החדש, הפסקת מימון ציבורי כפוי של עיתון הארץ, הסדרת גיוס תלמידי ישיבות, הארכת גיל הפטור לחיילי מילואים עקב צרכי המלחמה ועוד כהנה וכהנה. לעיתים לא היו כל שוליים משפטיים בבסיס המניעה, זולת הבל פיה של היועצת, שהפכה עצמה לשחקן וטו ברשות המבצעת תוך ניצול מחפיר לרעה של מעמדה.

2.א סיכול חקיקה ממשלתית:

כל תזכיר חקיקה או תקנות שרים שאינו לרוחה, היועצת מנעה את קידומו – בין בדרך של השהיית עמדת הייעוץ (לעיתים עד אין קץ) ובין באמצעות נשק ה"מניעה". בכך הפכה עצמה היועצת שלא כדין לשחקן וטו גם ברשות המחוקקת, בעשרות תזכירים שניסו השרים לקדם במשרד המשפטים, משרד הפנים, משרד החינוך, משרד התקשורת ואחרים, לרבות כשגורל חיי אדם וביטחון המדינה עמד מנגד. הייעוץ המשפטי הפך לפארסה. אין שימוש לרעה גדול בסמכויות הייעוץ מאשר זה ששם לו למטרה לעשות את מדיניות הממשלה פלסטר, והכל, כרגיל, מאחורי מסך כזבים של "שלטון החוק".

3.א סיכול חקיקה פרטית של הקואליציה :

נוכח הסיכול השיטתי-פוליטי של יכולתה של הממשלה לקדם מדיניות באמצעות חקיקה ממשלתית, פנו חברי הקואליציה לחקיקה פרטית, שכידוע, אינה חשופה לצורך ביעוץ משפטי מקדים טרם הנחתה על שולחן הכנסת. גם את אמצעי זה מבקשת היועצת לסכל, ושוב, ניכר אותו חוט מקשר בכל המקרים – מוטיבציה פוליטית לעומתית לעמדת הממשלה והציבור הרב שבחר בה, כמעט בכל נושאי החקיקה: נבצרות רה"מ מטעמים שאינם בריאותיים, איסור הנפת דגל של ישות עוינת, מינוי נציב תלונות על שופטים, הפרטת תאגיד השידור הציבורי, חסינות חברי כנסת, מסירת מידע סודי לרה"מ ושרים, מאבק במדינות תומכות טרור, ועוד.

4.א סיכול מינויים בשירות המדינה :

היועצת מטילה דופי בכל פעולה של הממשלה, לרבות בסמכותה למנות אנשים לתפקידי מפתח, בהליך שבעבר נחשב לפשוט ומקובל. בכך תורמת היועצת לתזת "הממשלה לא לגיטימית" – פעולותיה הן בבחינת אסור, ומינוי שיוצא תחת ידה הוא פסול. חתרנות זו מלבה את היצרים בציבור באופן שלא קיים בשום מדינה דמוקרטית. כך למשל, בנושא מינוי נציב שירות המדינה, ניסתה היועצת לכפות על הממשלה הליך מינוי חדש, שלא היה בעבר, ובו תוקנה לה עצמה שליטה מלאה!

ב. הפרת חובת אמון כמייצגת המדינה בערכאות:

היועצת אמונה על ייצוג הממשלה בערכאות, וליתן בכך ביטוי לאינטרס הציבורי כפי שבא לידי ביטוי בבחירות, במגבלות הדין. אין היא אמונה על התוויית המדיניות, אלא עליה לסייע בקידומה של המדיניות שמיישמת הממשלה הנבחרת במסגרת החוק. על-פי דו"ח ועדת שמגר, במקרה של חילוקי דעות בין הממשלה ליועצת, למעט במקרי קיצון בהם עמדת הממשלה מהווה אי-חוקיות עירומה, הסירוב להגן על עמדת הממשלה מחייב לאפשר לה ייצוג פרטי.

1.ב. סירוב לייצג את הממשלה נאמנה בערכאות:

היועצת סירבה להגן על עמדת הממשלה הנוכחית בערכאות ארבע עשרה פעמים בשנתיים הראשונות לכהונתה, לעומת שני מקרים בלבד בשש שנים שקדמו לכינון הממשלה הנוכחית. נתון זה כשלעצמו מעיד על קיומם של חילוקי דעות מהותיים וממושכים גם ברובד זה של תפקידה של היועצת. בולט סירובה של היועצת להגן על תיקון חוק היסוד בנושא נבצרות רה"מ. אין זה סוד כי היועצת ראתה בנבצרות חרב מעל ראשו של רה"מ המכהן, אותה איימה להפעיל בשעת כושר, מעשה שהוא לא פחות מאשר שליחת יד בדמוקרטיה. שלילת "נשק" זה לא הייתה לרוחה, והיא סירבה להגן על תיקון זה (שדומה במאפייניו לתיקון ה-25 לחוקת ארה"ב) ואף דרשה את ביטולו, בעוד שהיועצת המשפטית של הכנסת ראתה בהסדר חוקי ולגיטימי. עמדת היועצת בעד ביטול התיקון הייתה כה קיצונית עד שכלל שופטי ההרכב בבג"צ, אחד עשר במספר, לא שעו לה. גם בנושא הקמת ועדת חקירה לאירועי טבח השבעה באוקטובר, סירבה היועצת להגן על עמדת הממשלה שלא להקים ועדה רק מכוח חוק ועדות חקירה, נוכח בעיה קשה של אמון הציבור במנגנון זה. היועצת גרסה כי ועדת חקירה ממלכתית היא המנגנון הייעודי "הייחודי" ההולם לחקר האירועים, וזאת, חרף פסיקה מפורשת של בג"צ, בה נקבע בדעת רוב, שאין מניעה משפטית לבחור בהקמת ועדת חקירה ממשלתית, ולא ממלכתית, גם בנושאים בעלי חשיבות ציבורית עליונה דוגמת מלחמת לבנון השנייה.

הנה כי כן, החלטת היועצת מתי לייצג את הממשלה ומתי לא מנותקת מהיתכנות משפטית לעשות כן. ברי כי קיימת היתכנות כזו כשיועצת משפטית אחרת כך סברה, וכשבג"צ בכבודו ובעצמו כך פסק. החלטתה של היועצת הנוכחית מושתתת על קריטריון פוליטי גרידא, וכל תכליתה היא לשרת את מתנגדי הממשלה בתחפושות של אשת מקצוע.

2.ב. סיכול הליך נאות על-ידי סירוב לאפשר ייצוג פרטי:

היועצת מנעה ייצוג מן הממשלה מספר פעמים ובכך תרמה קשות לעוול עצום, לפיו עמדת ציבור הרוב בישראל מושתקת מלהישמע. עוול זה מתחדד שעה שבצד איסור ייצוג עמדתה של הממשלה הנבחרת, מתייצבת היועצת לצידם של העותרים, לעיתים ביתר שאת. פעמים אחרות התירה היועצת ייצוג פרטי להלכה, אולם מנעה אותו למעשה, כשהתירה אותו רגע לפני הדיון הקבוע.

בולט לרעה בנושא זה מינוייה של ד"ר אודליה מינס למ"מ יו"ר מועצת הרשות השנייה, בה סירבה היועצת לייצג את עמדת המדינה וסירבה להעניק לה זכות להישמע בטענת "אי חוקיות ברורה וגלויה" בעמדת הממשלה, ותוך ניסיון נפסד להמציא קריטריון חדש – סוגיה חוקתית או משטרית עקרונית – לשם היתר ייצוג פרטי. בסופו של דבר פסק בג"צ לטובת עמדת הממשלה, אף מבלי שזו יוצגה, תוך ביקורת חריפה על הסירוב להתיר לממשלה להשמיע את עמדתה ועל הניסיון להמציא עילה חדשה לשלילת ייצוג. לאור עמדת בג"צ ברור כי על נקלה יכלה היועצת להכשיר את המינוי של ד"ר מינס מהבחינה המשפטית. תחת זאת ביקשה לסכל את המינוי, תוך כדי השתקת הממשלה. דברים אלו מעידים על שכרון כוח חריף והפרת חובת האמונים של היועצת לייצוג הממשלה נאמנה בערכאות.

3.ב. ייצוג כושל בידיעה ברורה:

הגדילה לעשות היועצת כאשר מצד אחד סירבה להגן על עמדת שר המשפטים, אך הודיעה שכן תייצגו, תוך הצגת עמדתה החולקת. דומה שאין הפרת אמונים בוטה יותר מעורך דין שמודיע לביהמ"ש שהוא מתנגד לחלוטין לעמדת לקוחו ולא מאפשר לו להציג בצורה נאותה. כלומר המייצג מציין מהי עמדת לקוחו בסתמיות מופגנת, ולא רק שלא תומך בה או מצדיק אותה, אלא מודיע שהוא מתנגד לה וכופר בה ומפליא בנימוקיו מדוע. כך נעשה בנושא הודעת שר המשפטים על כוונתו לא לכנס את הוועדה לבחירת שופטים עד לתיקון החקיקה בעניין הרכבה. תופעה זו חמורה אף מייצוג רשלני, שכן היא נעשית במזיד: היועצת הציגה בצורה לקונית את עמדת השר, וחרף העובדה שייצגה אותו, לא תמכה את טיעונו אלא הודיעה שהיא מתנגדת להם ואף ביקשה מבית המשפט להוציא צו על תנאי כנגד השר אותו היא "מייצגת"! שיבוש מערכות כולל זה לבדו מעיד עד כמה נטרפה דעתה של המערכת המשפטית בהנהגת היועצת במאבקה להכשלת הממשלה.

ג. שימוש לרעה בסמכות תביעה על-ידי מדיניות אכיפה בררנית ופוליטית:

היועצת מופקדת על אכיפת דיני העונשין והנחיית התביעה הכללית. היא הסמכות העליונה בהחלטות על פתיחת חקירה פלילית והגשת כתבי אישום. שלילת חירותו של אדם, ולעיתים עצם העמדתו לדין פלילי מייגע כשעננה מעל ראשו שנים רבות, היא קודש הקודשים של הפעלת כוח פנים-מדינתי. יש לנהוג בסמכות זו בהגינות ובצורה שוויונית. אכיפה בררנית

ומוטה פוליטית היא הרעה החולה הגדולה ביותר בדמוקרטיה, ומהווה סכנה מוחשית וממשית לשלמות החברה הישראלית. אין אף עבירה אחרת בספר החוקים שנוקה החברתי עולה על הנזק שבאכיפה פוליטית מפלה. אין אף עבירה שמוטב לאוכפה בצורה סלקטיבית, אפילו מאשר לא לאוכפה בכלל.

2.ג. המחאה כנגד הרפורמה המשפטית:

מעולם בתולדות המדינה לא היו הפרות סדר כה אלימות כמו אלו שביצעו מתנגדי הרפורמה המשפטית – חסימות כבישים וצירים מרכזיים, חסימת נתב"ג, שביתות פרועות, הצתת אש והשחתת רכוש, פריצה למשרדי פורום קהלת, אלימות נגד שוטרים ואזרחים תמימים ועוד כהנה וכהנה. בעבר – בהפגנות כנגד הסכמי אוסלו וההתנתקות, וכן מחאת עדת יוצאי אתיופיה וכל מחאה של הציבור החרדי – נקטה התביעה בישראל (והמשטרה בהנחייתה) יד קשה ובלתי מתפשרת כנגד המוחים. בוצעו מעצרים המוניים, לרבות עד תום הליכים, והוגשו מאות כתבי אישום, מבלי שהנאשמים ביצעו קורטוב ממעשיהם של מתנגדי הרפורמה. לא כן הפעם. מתנגדי הממשלה זכו לחסינות מוחלטת מראש התביעה, וגם לרוח גבית מדרבנת: "אין מחאה אפקטיבית מבלי לפגוע בסדר הציבורי", אמרה היועצת ב-9.7.2023, משל עמדה בראש מחנה המוחים, וכאילו תפקידה כראש התביעה הוא להבטיח את התנאים להצלחת המחאה כנגד הממשלה. אין מעילה קשה מזו בחובתה של היועצת לשלטון החוק. מעולם לא התקרבה ישראל יותר למשטר של "הפרדה משפטית" – דין אחד למחנה הממשלה ודין אחר למחנה מתנגדיה, כמו בתקופה זו.

3.ג. הסתה לאלימות:

ציבור מתנגדי הממשלה, בתקופת הרפורמה ועד ימים אלו ממש, נוקט בהסתה פרועה ברחובות, ברשתות החברתיות ובכלי התקשורת. הסתה העולה כדי קריאות לרצח כנגד שרי הממשלה והעומד בראשה בפרט. בעוד שבעבר נעצרה עורכת דין על שסיננה ליועמ"ש דאז, אביחי מנדלבליט, שלוש מילים "פרשת משפטים בושה", המסיתים המשולהבים בתקופת הממשלה הזו זוכים לרוב לעדנה ופטור גורף.

ג.4. סרבנות ומרי אזרחי:

דגש מיוחד ראוי לתת לתופעה של סרבנות בצה"ל וקריאות למרי אזרחי, כחלק מהמחאה נגד הרפורמה המשפטית. אנשי מילואים פירקו את צבא המילואים: טייסים, אנשי מודיעין, יוצאי יחידות מיוחדות – הכריזו בגאון, בגלוי, על סירובם לשרת בצבא, ואחרים, בכירים, עודדו והסיתו אותם לעשות זאת. היו שקראו למרי אזרחי – לא לשלם מיסים, למוטט את הכלכלה, לצור על הכנסת, איומים במלחמת אזרחים ועוד כהנה וכהנה דברי טירוף ושטנה. ודוק: אין מדובר בציבור שוליים עלום, אלא באנשים מרכזיים ובכירים, פריבילגיים בעלי שם והשפעה – משה יעלון, משה לדור, מרדכי קרמינצר, אהוד ברק, אהוד אולמרט ורבים אחרים.

כל אלו למעשה מעמידים אקדח לרקתה של המדינה: הבו לנו את מבוקשנו הפוליטי, או שנשאיר אתכם חסרי מגן לחסדי האויב. ואף על פי כן, אף אחד מהמארגנים, מהמסיתים, מהחתרנים, לא פגש את זרוע החוק. בימים ההם שלטון החוק נדם ומעל בחובתו המרכזית להבטחת שלום הציבור וביטחונו. גם עכשיו שבות ועולות הקריאות האלה ללא מורא וללא חשש, בעיצומה של מלחמה. על כל אלו אמונה היועצת.

ג.5. הדלפות לא חוקיות:

פעמים רבות הודלף מידע מדיונים חסויים של פורומים ביטחוניים – דוגמת הקבינט המדיני ביטחוני או ועדת חוץ וביטחון של הכנסת – לעיתים תוך פגיעה ביטחונית ממשית במדינה. אולם כל אימת שרה"מ, מזכיר הממשלה, יו"ר הכנסת ואחרים בממשלה ביקשו את חקירתן של עבירות אלה, נתקלו בחומה בצורה, במנעד שבין סחבת ושיהוי לבין התעלמות רבתי. לעומת זאת, בפעם היחידה שהודלף מידע לרה"מ עצמו על ידי איש המילואים ארי רוזנפלד באמצעות עובד לשכת רה"מ אלי פלדשטיין, נעצרו השניים וקיבלו יחס של אחרוני הפושעים, תוך מניעת מפגש עם עורך דין וייחוס עבירות החמורות ביותר בספר החוקים, מדיניות איפה ואיפה זועקת לשמיים.

ד. מעילה באינטרס הציבורי וריסוק שלטון החוק:

חובתה של היועצת לקדם את האינטרס הציבורי ולשמור על שלטון החוק מהווה עיקרון-על, לאורו עליה לפעול בשלושת רבדי תפקידיה שפורטו לעיל. ברי כי אכיפה מפלה-פוליטית של הדין כתובעת ראשית, הכנסת שיקולים פוליטיים זרים בכל צעד ושעל במלאכת הייעוץ והסירוב השיטתי לייצוג נאמן בערכאות לממשלה שרוב הציבור בישראל בחר כדין – מועלת באינטרס הציבורי ועושה פלסתר את שלטון החוק. ואולם בנוסף לכל האמור לעיל בהקשר זה, ניתן להצביע על מקרים כלליים בהם לא רק שלא קידמה היועצת את האינטרס הציבורי ולא שמרה על שלטון החוק, אלא חיבלה בשניהם:

1.ד שביתות פוליטיות:

ההסתדרות הרפואית וההסתדרות הכללית פתחו בשביתה פוליטית לא חוקית, בשני מקרים שונים, כנגד מדיניות הממשלה. היועצת נקטה בטקטיקה שכבר הוזכרה לעיל: סחבת ושיהוי, ונמנעה כמה שיכלה מהגשת בקשה לצווי מניעה בבית הדין לעבודה אף שהתערבותה הדחופה נדרשה על אתר. טקטיקה זו ייתרה את הדיון בבית הדין במקרה אחד, ובמקרה השני הביאה להפסקת השביתה סמוך מאוד למועד שבו היתה אמורה להיפסק ממילא, תוך קביעה ברורה של בית הדין שהשביתה איננה חוקית אלא פוליטית.

2.ד התעלמות מפניות הכנסת והשרים:

ועדת חוקה, חוק ומשפט זו הזמינה את היועצת פעמים רבות להופיע בפניה, שר המשפטים פנה אל היועצת פעמים רבות בנושאים מגוונים, ופניותיו נותרות מיותמות, וכך גם פניותיו של יו"ר הכנסת ושרים אחרים. התעלמויות אלו – בניגוד לחובתה בתקשי"ר – מחדדת את התובנה לפיה היועצת אינה רואה עצמה כפופה לחוק ובוודאי לא רואה עצמה עזר כנגדה של הממשלה, אלא היא פשוט נגדה של הממשלה ואין כל אפשרות לשיתוף פעולה עימה בנסיבות אלה.

3.ד השימוש ברוגלות:

היועצת מתנגדת לעבודה של ועדת בדיקה ממשלתית בעניין הרוגלות, באופן הנגוע בניגוד עניינים קיצוני נוכח השימוש הלא חוקי לכאורה שנעשה ברוגלות בתיקים פליליים בעבר. יתרה מכך, כשניסתה הממשלה לקדם חקיקה שתכשיר את השימוש ברוגלות – כלי חודרני ופוגעני בזכויות הפרט – כחלק מהמאבק בפשיעה מאורגנת סירבה היועצת, והתנתה את הסכמתה בהיתר לעשיית שימוש ברוגלות גם בעניינים שאינם נוגעים לפשיעה המאורגנת. קשה לחשוב על פגיעות קשות מאלו בשלטון החוק ואינטרס הציבור.

4.ד ועדת חקירה מכוח עקרון המשלימות:

על מנת לייתר את ההליכים כנגד מדינת ישראל וראשיה בביה"ד הבינ"ל בהאג, ביקשה הממשלה להקים ועדת בדיקה ממשלתית במתכונת שתענה על עקרון המשלימות. היועצת סירבה ודבקה בהקמת ועדת חקירה אך ורק מכוח חוק ועדות חקירה, למרות שניסיון העבר עם ועדת וינוגרד ועדת טירקל – שהוקמו בידי הממשלה – מלמד שהללו נתפסו כעצמאיות ובלתי תלויות. עד כדי כך הטייתה הפוליטית עזה, שהיועצת העדיפה שלא תוקם ועדה כלל – דבר שתרים להוצאת צווי מעצר כנגד רה"מ בנימין נתניהו ושר הביטחון דאז יואב גלנט – ובלבד שלא תוקם ועדה שבה למערכת המשפט אין שליטה מלאה. בכך מעלה היועצת בחובתה לשמור על האינטרס הציבורי של מדינת ישראל ותרמה תרומה מכרעת לעוול הנורא שמקדם ביה"ד בהאג כנגד ראשי המדינה ולוחמיה, המחרפים נפשם במלחמה שאין מוצדקת ממנה.

ה. העדר טיפול בפשיעה המאורגנת ובפרט בטיפול בפשיעה בחברה הערבית:

היועצת עומדת בראש צוות העל לטיפול בנושא. היועצת מיעטה לכנס את הצוות, הערימה קשיים על חקיקה דרושה ובכך פגעה במאמץ הממשלתי להתמודדות עם אתגר גדול וחשוב זה.